

Η ΑΝΑΣΤΑΣΗ

Από τον Louis Cassels

Τι συνέβη πραγματικά; Ένας διακεκριμένος δημοσιογράφος του UPI εξετάζει τα στοιχεία που σχετίζονται με το πιο εξαιρετικό γεγονός της ιστορίας.

Αφού σταυρώθηκε ο Ιησούς, ο Ιωσήφ από την Αρμαθαία και ο Νικόδημος πήραν το σώμα του Χριστού από το σταυρό και το έθαψαν στον προσωπικό τάφο του Ιωσήφ, που βρίσκεται σε ένα ιδιωτικό νεκροταφείο που δεν απέχει πολύ από τον Γολγοθά. Κύλησαν μια μεγάλη πέτρα στην είσοδο του τάφου και αναχώρησαν.

Οι Εβραϊκοί νόμοι για την τήρηση του Σαββάτου ήταν αυστηροί. Απαγόρευαν κάθε είδους χειρωνακτικής εργασίας, συμπεριλαμβανομένης και της προετοιμασίας ενός νεκρού προς ταφή. Το σώμα του Χριστού τοποθετήθηκε στον τάφο λίγο πριν ξεκινήσει επίσημα το Σάββατο. Το έργο της επάλειψης του με μυρωδικά – που εκτελείτο συνήθως από γυναίκες συγγενείς και φίλους, έπρεπε να περιμένει μέχρι να τελειώσει το Σάββατο.

Νωρίς το πρωί της Κυριακής, ενώ ήταν ακόμα σκοτάδι, η Μαρία η Μαγδαληνή και δύο άλλες γυναίκες ξεκίνησαν για τον τάφο για να αρωματίσουν το σώμα του Ιησού. Έφτασαν ακριβώς με την ανατολή του ηλίου. Η πέτρα είχε μετακινηθεί αφήνοντας ανοικτή την είσοδο του τάφου. Ο τάφος ήταν άδειος.

Αυτή είναι η ιστορία που λένε τα Ευαγγέλια. Εάν σας είναι δύσκολο να την πιστέψετε, το ίδιο ήταν και για τους ανθρώπους που την άκουσαν για πρώτη φορά. Όταν οι τρομοκρατημένες

γυναίκες έτρεξαν πίσω στο σπίτι, όπου οι μαθητές ήταν κρυμμένοι, αυτοί στην αρχή απέρριψαν τις ιστορίες τους σαν «ανοησίες». Ακόμη και στην εποχή μας, μερικοί χριστιανοί θεολόγοι έχουν εκφράσει την πεποίθηση ότι το σώμα του Ιησού έμεινε στον τάφο και τελικά σάπισε όπως όλα τα άλλα ανθρώπινα σώματα και ότι όταν οι μαθητές διακήρυξαν την επιστροφή Του από το θάνατο, σήμαινε ότι είχε έρθει στη ζωή ξανά μόνο στο μυαλό και τις καρδιές τους.

Αυτή η «απομυθοποιητική» ερμηνεία έχει μεγάλη απήχηση σε όλους όσους βρίσκουν αδύνατο να δεχθούν το ενδεχόμενο ότι ο Θεός μπορεί να παρέμβει στη λειτουργία της φύσης για να ξαναφέρει στη ζωή έναν νεκρό.

Αλλά όσο συνεπής και να είναι προς τη νοοτροπία της εποχής μας, η έννοια της αμιγώς πνευματικής ανάστασης είναι δύσκολο να συμβιβαστεί με τα ιστορικά γεγονότα, όπως τα γνωρίζουμε, όχι μόνο από την Καινή Διαθήκη αλλά και από άλλες πηγές.

Είναι ένα καθαρά αποδεδειγμένο γεγονός ότι μέσα σε σύντομο χρονικό διάστημα μετά τη σταύρωση του Ιησού, οι μαθητές Του άρχισαν να διακηρύττουν ότι είχε αναστηθεί από τους νεκρούς. Και έκαναν αυτή τη διακήρυξη δημόσια στην Ιερουσαλήμ.

Ήταν προφανώς προς το συμφέρον των Εβραϊκών και των Ρωμαϊκών

αρχών να διαψεύσουν αυτή την ιστορία. Και θα μπορούσαν να το έχουν πράξει, γρήγορα και οριστικά, απλώς αποδεικνύοντας ότι το σώμα του Ιησού ήταν ακόμη στον τάφο. Η αποτυχία τους να χρησιμοποιήσουν αυτήν την τέλεια διάψευση υποδηλώνει σαφώς ότι δεν ήταν σε θέση να έχουν στη διάθεσή τους το πτώμα του Ιησού.

Φυσικά, ένας άδειος τάφος δεν μπορεί από μόνος του να σημαίνει ότι ο ένοικός του έχει επιστρέψει στη ζωή. Ο νεκρός θα μπορούσε να έχει αφαιρεθεί κρυφά από τους οπαδούς του Ιησού για να δώσουν βάση στο κήρυγμά τους για μια ανάσταση.

Τι συμβαίνει με τη θεωρία ότι εκλάπη το σώμα; Η βασική πλάνη της είναι ότι αυτό θα σήμαινε ότι οι οπαδοί του Ιησού έλεγαν ένα εσκεμμένο ψέμα, όταν έλεγαν ότι είχε αναστηθεί από τους νεκρούς από μια πράξη του Θεού. Και μια τέτοια ιδέα έρχεται σε αντίθεση με όλα όσα ξέρουμε για την ανθρώπινη φύση. Όπως επισήμανε ο ιστορικός της Καινής Διαθήκης Daniel P. Fuller, οι απόστολοι «κήρυτταν τον αναστημένο Ιησού με κίνδυνο της ζωής τους» και «οι άνθρωποι δεν διακινδυνεύουν τη ζωή τους για κάτι που γνωρίζουν ότι είναι μια απάτη.»

Μια άλλη εξήγηση είναι ότι ο Ιησούς δεν είχε πραγματικά πεθάνει στο σταυρό, αλλά απλώς βρισκόταν σε κατάσταση νεκροφάνειας, είτε από το σοκ είτε επειδή είχε πει κρασί που είχε αναμιχθεί με ένα ναρκωτικό.

Η εξήγηση αυτή θέτει πολλά περισσότερα ερωτήματα από αυτά που απαντά. Για παράδειγμα: Ήταν οι Ρωμαίοι λεγεωνάριοι τόσο αφελείς ώστε να παραδώσουν έναν καταδικασμένο εγκληματία στους φίλους του

χωρίς πρώτα να διασφαλίσουν ότι ήταν νεκρός; Τα Ευαγγέλια αναφέρουν ότι το επιβεβαίωσαν. Ακόμα κι όταν ο Ιησούς φαινόταν ότι ήταν ήδη νεκρός, βύθισαν ένα δόρυ βαθιά στο πλευρό Του για να σβήσουν κάθε πιθανή σπιθαμή ζωής.

Ας υποθέσουμε ότι ο Ιησούς είχε αναβιώσει στον τάφο. Αυτός θα ήταν σε κρίσιμη κατάσταση μετά από έξι ώρες βασανιστηρίων στο σταυρό και την απώλεια αίματος από το τραύμα από το δόρυ. Θα μπορούσε ένας τέτοιος μισοπεθαμένος άνθρωπος να κυλήσει μια βαριά πέτρα και να πάρει το δρόμο αβοήθητος μέχρι την Ιερουσαλήμ;

Στην πραγματικότητα, η πρώτη Εκκλησία έδωσε τόσο μικρή αποδεικτική σημασία στον άδειο τάφο που δεν έκανε καμία προσπάθεια να εναρμονίσει τις αφηγήσεις που δίνονται από τα τέσσερα Ευαγγέλια για τις περιστάσεις που συνόδευαν την ανακάλυψή του. Κάθε Ευαγγέλιο έχει μια ελαφρώς διαφορετική εκδοχή για το ποιος συνόδευε τη Μαρία τη Μαγδαληνή, τι ειπώθηκε, τι έγινε στο νεκροταφείο και τι έγινε μετά από αυτό. Μερικοί θεωρούν ότι αυτές οι διαφορές ρίχνουν σκιές αμφιβολίας στη γνησιότητα της ιστορίας. Αλλά η επίδρασή τους σε έναν άνθρωπο όπως εγώ, ο οποίος έχει περάσει τη ζωή του στην επιχείρηση της συλλογής ειδήσεων, είναι ακριβώς το αντίθετο.

Κάθε φορά που συλλέγεις αφηγήσεις αυτόπτων μαρτύρων ενός γεγονότος – ιδίως για ένα αναπάντεχο και απροσδόκητο γεγονός, μπορείς να περιμένεις μια αρκετά μεγάλη ποικιλία απόψεων και ακόμη και άμεσες αντιφάσεις, σχετικά με συγκεκριμένες λεπτομέρειες. Αν διάβαζα τέσσερεις διαφορετικές αφηγήσεις ενός δραματικού συμβάντος και τις έβρισκα όλες σε πλήρη συμφωνία, θα ήμουν αρκετά σίγουρος ότι κάποιος είχε αλλοιώσει τις αρχικές εκθέσεις για να είναι πανομοιότυπες. Με την ίδια λογική, οι παραλλαγές στις αφηγήσεις των Ευαγγελίων διεγείρουν σε ένα δημοσιογράφο τη διαισθητική πεποίθηση ότι είναι πιστά διατηρημένα αρχεία ενός πραγματικού γεγονότος. Αυτό δεν είναι μόνο μια προσωπική μου διαίσθηση καθώς και άλλοι δημοσιογράφοι μου λένε ότι έχουν την ίδια αντίδραση.

Ο κενός τάφος, όπως κι αν εξηγείται, είναι δευτερεύουσας σημασίας αποδει-

κτικό στοιχείο. Είναι απολύτως σαφές στα Ευαγγέλια ότι οι μαθητές οι ίδιοι ποτέ δεν θα είχαν πεισθεί από τον άδειο τάφο και μόνο ότι ο Ιησούς είχε επιστρέψει στη ζωή. Πίστεψαν στην ανάσταση μόνο επειδή είδαν τον Ιησού και μίλησαν μαζί Του, όχι μία, αλλά πολλές φορές μετά το θάνατό Του.

Η αρχαιότερη γραπτή απόδειξη των εμφανίσεων του Ιησού στους μαθητές Του βρίσκεται σε μια επιστολή την οποία έγραψε ο απόστολος Παύλος προς την εκκλησία της Κορίνθου περίπου το 56 μΧ. Σε αυτήν αναφέρει τον κατάλογο των ανθρώπων που είχαν δει τον αναστημένο Ιησού: Πρώτα, στον Πέτρο, μετά σ' όλους τους αποστόλους, έπειτα «σε πάνω από 500 αδελφούς με μιας, οι περισσότεροι από τους οποίους είναι ακόμα ζωντανοί. ...»

Η πλάγια γραφή είναι δική μου. Νομίζω ότι είναι τρομερά σημαντικό το γεγονός ότι ο Παύλος ήταν έτοιμος να στηρίξει τον ισχυρισμό του στη μαρτυρία αρκετών εκατοντάδων αυτοπτών μαρτύρων που ήταν εν ζωή και διαθέ-

σιμοι για να ερωτηθούν κατά το χρόνο που το έγραψε.

Αλλά ακόμα και αναφορές αυτόπτων μαρτύρων μπορεί μερικές φορές να αποκλειστούν ή να εξηγηθούν σαν μαζική παραίσθηση. Αυτή η διάγνωση της παραίσθησης είναι πειστική, εντούτοις, μόνο όταν οι άνθρωποι είναι νευρικοί, σε υπερδιέγερση και φαντασιόπληκτοι. Αλλά οι μαθητές ήταν ακριβώς το αντίθετο. Αυτοί οι αγρότες, οι ψαράδες και οι φοροεισπράκτορες στερούνταν φαντασίας τόσο πολύ, που ο Ιησούς συχνά έπρεπε να τους εξηγήσει τις παραβολές Του προτού να μπορέσουν να κατανοήσουν το νόημά τους.

Η τελική απόδειξη της ανάστασης, φυσικά, είναι η ύπαρξη της Χριστιανικής Εκκλησίας.

Η κεντρικότητα της ιστορίας της ανάστασης στη χριστιανική πίστη εκφράζεται πιο emphaticά από τον απόστολο Παύλο. «Αν ο Χριστός δεν έχει αναστηθεί από τους νεκρούς, τότε δεν έχουμε τίποτα να κηρύττουμε, και δεν έχετε τίποτα για να πιστεύετε», είπε στους Κορίνθιους χριστιανούς. «Αν ο Χριστός δεν έχει αναστηθεί, τότε η πίστη σας είναι μάταιη ... Περισσότερο δε, φαινόμεστε σαν να είμαστε και ψευδομάρτυρες του Θεού, γιατί είπαμε γι' Αυτόν ότι ανέστησε τον Χριστό από τον θάνατο. Αλλά η αλήθεια είναι ότι ο Χριστός έχει αναστηθεί από τους νεκρούς» (Α' Κορινθίους 15:14-15, 20).

Από τις πρώτες μέρες, η Εκκλησία προσέδωσε βασική σημασία στον ισχυρισμό ότι ο Ιησούς επέστρεψε στη ζωή μετά τη σταύρωσή Του, το θάνατο και την ταφή Του. Γιατί; Δεν ήταν τόσο το θαύμα της ανάστασης που εντυπωσίασε τους μαθητές. Είχαν δει τον Ιησού να κάνει πολλά θαυματουργά πράγματα, και δεν αμφέβαλαν για την ικανότητα του Θεού να δώσει ξανά ζωή σε ένα πτώμα, εάν Εκείνος ήθελε να το πράξει.

Αυτό που είχε σημασία για τους μαθητές ήταν ότι ο Θεός επέλεξε να το πράξει στην περίπτωση του Ιησού. Για τους μαθητές – και για τα εκατομμύρια των Χριστιανών μετά – η Ανάσταση είναι η σφραγίδα της έγκρισης του Θεού για τα πράγματα που έκανε και είπε ο Ιησούς. Δικαιώνει τον ισχυρισμό του Χριστού για μια ειδική σχέση με το Θεό και έχει τη θέση του πιο εξαιρετικού γεγονότος της ιστορίας.

